

УДК 392:[378:159.91]

DOI: 10.36550/2415-7988-2025-1-219-302-308

РАСТРИГІНА Алла –

доктор педагогічних наук, професор,
професор кафедри мистецької освіти
Центральноукраїнського державного університету
імені Володимира Винниченка
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-4393-2831>
e-mail: rastrygina.alla@gmail.com

КЛЕПАР Марія –

доктор педагогічних наук, професор,
кафедри початкової освіти
Прикарпатського національного університету
імені Василя Стефаника
ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-1671-3710>
e-mail: mklepar10@gmail.com

ЕТНІЧНО-РОДИННІ ТРАДИЦІЇ ЯК ФАХОВИЙ РЕСУРС МАЙБУТНЬОГО ВЧИТЕЛЯ-МУЗИКАНТА У ТРАВМОІНФОРМОВАНІЙ ДОПОМОЗІ ЧЕРЕЗ МИСТЕЦТВО

У статті розглянуто особливості використання етнічно-культурних традицій як фахового ресурсу майбутнього вчителя музичного мистецтва у подолання травм війни в унівської молоді. Проведено критичний аналіз сучасного наукового дискурсу з означеної проблематики, котрий дозволив засвідчити, що у наукових працях сучасних вітчизняних науковців хоча й піднімаються питання щодо значущості родинної обрядовості та пісенних родинних традицій у підготовці майбутніх вчителів, однак ці праці мають загальнокультурний характер і не містять конкретних педагогічних механізмів для травмоінформованої допомоги через мистецтво як ресурсу для подолання травм війни у школярів. У процесі ретельного ознайомлення з публікаціями зарубіжних й вітчизняних учених, котрі стосуються безпосередньо травмоінформованої педагогіки, підтвердилося, що травмоінформована допомога через мистецтво є найбільш актуальною проблематикою сьогодення. Доведено, що проаналізовані джерела хоча й наближені до досліджуваної нами проблеми, все ж мають децю інший ракурс її висвітлення й не передбачають акцентуації на українських етнічно-родинних традиціях як фахового ресурсу сучасного педагога-музиканта. Представлено авторське бачення ролі етнічно-родинних традицій у підготовці майбутніх учителів-музикантів як фаховий ресурс, що являє собою низку педагогічних можливостей (наявних засобів, знань, розумінь й способів дій), котрі використовуються для досягнення мети щодо набуття студентами здатності до травмоінформованої допомоги через мистецтво задля подолання травм війни в учнівської молоді. Доведено, що такий ресурс працює за наскрізним принципом й інтегрується в освітній процес на змістовому, методичному та практичному рівнях.

Ключові слова: вчитель-музикант, фаховий ресурс музичне мистецтво, етнічно-родинні традиції, травмоінформована допомога.

RASTRYGINA Alla –

Doctor of Pedagogical Sciences, Professor,
Professor of the Department of Art Education
of Volodymyr Vynnychenko Central Ukrainian State University
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-4393-2831>
e-mail: rastrygina.alla@gmail.com

KLEPAR Maria –

Doctor of Pedagogical Sciences, Professor,
Professor of the Department
of Pedagogy of Primary Education
of Vasyl Stefanyk Prykarpattia National University
ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-1671-3710>
e-mail: mklepar10@gmail.com

ETHNIC-FAMILY TRADITIONS AS A RESOURCE FOR FUTURE TEACHER-MUSICIAN IN TRAUMA-INFORMED CARE THROUGH ART

The article examines the features of using ethnic and cultural traditions as a professional resource for a future teacher of music in overcoming war traumas in children. A critical analysis of the modern scientific discourse on the specified issue was conducted, which allowed us to verify that although the scientific works of modern domestic scientists raise questions about the significance of family rituals and song family traditions in the training of future teachers, these works are of a general cultural nature and do not contain specific pedagogical mechanisms for trauma-informed assistance through art as a resource for overcoming war traumas in schoolchildren. In the process of careful familiarization with the publications of foreign and domestic scientists that directly relate to trauma-informed pedagogy, it was confirmed that trauma-informed assistance through art is the most relevant issue of today. It is proved that the analyzed sources, although close to the problem we are studying, still have a slightly different perspective of its coverage and do not provide for an accentuation on Ukrainian ethnic-family traditions as a professional resource of a modern teacher-musician. The author's vision of the role of ethnic-family traditions in the training of future teacher-musicians is presented as a professional resource, which represents a number of pedagogical opportunities (available means, knowledge, understandings and methods of action), which are used to achieve the goal of acquiring the ability of students to provide trauma-informed assistance through art in order to overcome war traumas in schoolchildren. It is proved that such a resource works on a cross-cutting principle and is integrated into the educational process at the content, methodological and practical levels.

Key words: teacher-musician, professional resource musical art, ethnic-family traditions, trauma-informed assistance.

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми. У контексті гуманітарної кризи, спричиненої війною в Україні, проблема психоемоційного благополуччя й ментального здоров'я учнівської молоді стає пріоритетною для сучасної освіти на всіх її рівнях. За таких умов особливої актуальності набуває виокремлення специфічних можливостей фахової підготовки майбутніх вчителів-музикантів як ресурсу, що уможливило використання терапевтичних можливостей мистецтва в їхній майбутній практичній діяльності з метою підтримки дітей, що пережили травматичний досвід. За нашим переконанням таким фаховим ресурсом є травмоінформована допомога через мистецтво, ґрунтована на етнічно-родинних традиціях, котрі передається із покоління в покоління й завдяки яким ґартується психоемоційне здоров'я молодого покоління українців, карбуються їх ментальні характеристики та зберігається культурний код нації.

Українська родинна культура, що включає обрядовість, пісенну спадщину, родинну символіку, вікові музичні практики, історично виконувала функції збереження ідентичності, психоемоційної підтримки та формування духовної стійкості людини. В умовах війни ці ресурси набувають нового значення як інструменти подолання травм, відновлення цілісності особистості й формування відчуття безпеки. Саме тому майбутній учитель музичного мистецтва має володіти не лише суто фаховими компетентностями, а й набути здатності до травмоінформованої допомоги через мистецтво та психоемоційної підтримки учнівської молоді засобами етнокультурної спадщини й етнічно-родинних традицій в тому числі.

Маємо зазначити, що в освітніх програмах для здобувачів вищої освіти за мистецькими спеціальностями хоча й представлені освітні компоненти, спрямовані на ознайомлення з національними етнічно-родинними традиціями, все ж актуалізація їхнього терапевтичного потенціалу подана в недостатній мірі. Проблема ускладнюється й недостатньою кількістю навчально-методичних матеріалів, що адаптують етнічно-родинний контекст до умов воєнного та повоєнного суспільства. Крім того, методики застосування етнокультурної спадщини й зокрема, етнічно-родинних традицій у психоемоційній підтримці учнівської молоді залишаються на рівні загальних міркувань без детальної дидактичної розробки щодо поєднання фахового ресурсу здобувачів з технологіями травмоінформованої допомоги дітям у кризі.

Тож існує очевидна потреба у розкритті педагогічних можливостей етнічно-родинних традицій як фахового ресурсу студентів-музикантів, майбутня професійна діяльність яких здійснюватиметься у парадигмі травмоінформованої допомоги через мистецтво. Саме остання здатна ініціювати в учнівської молоді усвідомлення власної приналежності до етнічно-родинних традицій як основи національної ідентичності й культурної самоідентифікації, що стає вагомим важелем відновлення емоційної рівноваги й

набуття стресостійкості через мистецтво й зокрема через живу етнічно-родинну традицію.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Останні роки позначені зростанням наукового інтересу дослідників до ролі етнокультурних й зокрема, етнічно-родинних традицій в умовах соціальних потрясінь та воєнних викликів. У працях Г. Лозко [7], І. Коляди [5], Н. Степаненко [12] простежується ідея відновлення традиційної родинної обрядовості як основи формування національної ідентичності та духовного самоцілення. Автори підкреслюють, що саме музичні практики, пісні, обряди, родинне музикування, здатні створювати простір емоційної безпеки для дитини в кризових обставинах. Особливої уваги заслуговують новітні публікації, які торкаються теми застосування етнічно-родинних традицій у мистецько-педагогічній освіті.

Значущим у цьому напрямку є доробок М. Король, яка у своїх дослідженнях розкриває роль етнічних компонентів у формуванні духовного світу майбутнього вчителя музичного мистецтва. Авторка підкреслює, що родинна пісенна традиція має бути включена до практичного блоку освітньо-професійних програм здобувачів вищої освіти мистецького профілю [6]. О. Козак наголошує на необхідності інтеграції етно-музикознавчого матеріалу в процес підготовки вчителя музичного мистецтва, адже саме такі знання й розуміння дозволяють майбутньому фахівцю ідентифікувати себе як носія культурно-родинної спадщини [4].

Про важливість етнічно-родинних традицій як терапевтичного засобу йдеться у працях С. Ткаченко, де простежується ідея відновлення дитячої психіки через ритуальні родинні форми музичного спілкування. Авторка доводить ефективність родинного музикування як засобу компенсації емоційної деструкції у дітей, що постраждали від війни [13]. Л. Гуменюк [1] піднімає проблему формування професійної готовності до викладання українського фольклору як складника мистецької терапії у школах. У її публікаціях зосереджено увагу на тому, що знання родинно-етнічних музичних традицій є ключовим компонентом змісту фахової підготовки [1].

У контексті заявленої у статті проблеми на особливу увагу заслуговують праці, де актуалізовано роль травмоінформованої допомоги через мистецтво у відновленні психоемоційного стану дітей, постраждалих в умовах війни. Так, Найджел Осборн, професор Единбурського університету, композитор і відомий на весь світ фахівець з подолання травм війни через мистецтво і комунікацію, травмої авторська методика якого заснована на практичному досвіді роботи в гарячих точках планети, доводить, що залучення дітей до музики, пов'язаної з їхнім етнокультурним бекграундом, значною мірою сприяє зниженню рівня стресу, тривожності, ізоляції [17 р. 25]. Схожі висновки наводять Генрі Редвуд [18] і Даррен Абрахас [14], які вказують на необхідність використання ритуальної пісенності й родинних традицій у роботі з травмованими підлітками.

Вагомим внеском у означену проблематику є праці Ю. Ніколаєвської [8], яка досліджує трав-

моінформовану підтримку засобами мистецтва в умовах освітнього середовища. Авторка акцентує увагу на педагогічному потенціалі родинної пісні як чинника емоційної стабілізації та самовираження.

Скромним внеском авторок статті у дослідження означеної проблеми є низка публікацій, пов'язаних арт-комунікаційною взаємодією у подоланні травм війни та відновленням ментального здоров'я народу України. Зокрема, щодо ціннісних основ арт-комунікацій у мистецько-педагогічній освіті [9]; арт-комунікаційної взаємодії майбутніх вчителів-музикантів з дітьми задля відновлення їх психоемоційного стану [10]; травмоінформованого мистецтва як духовної екосистеми відновлення ментального здоров'я українців та організаційних засад підготовки майбутнього педагога-музиканта до травмоінформованої допомоги через мистецтво [11]; музично-творчим потенціалом позааудиторної діяльності здобувачів вищої освіти у набутті здатності до травмоінформованої допомоги [2], народно-пісенні традиції у розвитку духовності майбутніх вчителів [4]; особливостей використання етнокультурних традицій для подолання травм війни у школярів.

Отже, авторки акцентують увагу на значущості родинного музичного досвіду, що зберігає етнічну пам'ять і сприяє психоемоційному відновленню дітей та доводять, що підготовка майбутніх вчителів-музикантів до арт-комунікаційної взаємодії через мистецтво, включаючи етнічно-родинні традиції, підвищує їх емпатійну й фасилітаційну здатність до подолання травм війни в учнівській молоді.

Разом із тим, у вищезгаданих дослідженнях (як вітчизняних, так і зарубіжних) проблема застосування етнічно-родинних традицій як фахового ресурсу у подоланні травм війни серед учнівської молоді розкрито недостатньо. Зокрема, Г. Лозко [7] та І. Коляда [5] роблять акцент на значущості родинної обрядовості у формуванні національної ідентичності, однак їхні праці мають загальнокультурний характер і не містять конкретних педагогічних механізмів для травмоінформованої допомоги. Те саме стосується праць Н. Степаненко, яка зосереджується на родинній пісенній традиції, але не розглядає її як ресурсу у подоланні травм війни [12]. У дослідженнях Н. Осборна [16], Г. Редвуда [18] та Д. Абрахаса [14], незважаючи на високий рівень науковості та гуманітарного змісту, відсутній фокус на українському етнічно-родинному контексті як ресурсу мистецько-педагогічної освіти. Їхні висновки є універсальними, а отже – потребують адаптації до вітчизняної освітньої практики. Публікації Ю. Ніколаєвської, що безпосередньо стосуються травмоінформованої педагогіки в узагальненому прочитанні, проте доводять, що травмоінформована допомога базується на принципах емпатії, довіри, розуміння культурного контексту та індивідуального досвіду кожної людини [8].

Публікації авторок цієї статті хоча й наближені до досліджуваної проблематики, все ж мали не меті дещо інший ракурс її висвітлення.

Зокрема, було розкрито поняття травмоінформованого мистецтва як духовної екосистеми підтримки ментального здоров'я учнів та екзистенціальну цінність української етнокультурної спадщини [10]; обґрунтовано значення колискових, обрядових пісень, родинних наративів у формуванні духовно-моральних цінностей школярів та емпатійної компетентності вчителя [2].

Таким чином, проведений аналіз сучасних наукових праць, дотичних до досліджуваної проблеми, підтверджує наявність достатньої наукової бази, яка створює сприятливі умови для обґрунтування педагогічних можливостей застосування етнічно-родинних традицій як фахового ресурсу майбутнього вчителя музичного мистецтва що уможливорює травмоінформовану допомогу учнівській молоді в умовах війни та повоєнні часи, що я складає мету данної статті.

Для досягнення поставленої мети передбачено виконання низки завдань, зокрема:

- ретельний аналіз сучасного наукового дискурсу з питань травмоінформованої допомоги через мистецтво та застосування етнічно-родинних традицій у підготовці майбутніх вчителів-музикантів;
- розкриття етнічно-родинних традицій як фахового ресурсу, що працює за наскрізним принципом й інтегрується в освітній процес на різних рівнях: змістовому, методичному та практичному;
- представлення конкретних методичних прийомів, які зумовлюють використання етнічно-родинних традицій як фахового ресурсу у підготовці майбутнього вчителя-музиканта до травмоінформованої допомоги через мистецтво;
- окреслення перспективних напрямків подальшого наукового пошуку з досліджуваної проблеми.

Виклад основного матеріалу дослідження.

Застосування етнічно-родинних традицій у підготовки майбутніх учителів-музикантів ми розглядаємо як фаховий ресурс, що являє собою низку педагогічних можливостей, зокрема наявних засобів, знань, розумінь й способів дій, котрі використовуються для досягнення мети щодо набуття студентами здатності до травмоінформованої допомоги через мистецтво задля подолання травм війни в учнівській молоді та її ефективне застосування в професійній сфері. Такий ресурс працює як наскрізний принцип, що інтегрується в освітній процес на різних рівнях: змістовому, методичному та практичному рівнях. Системність цього підходу забезпечує цілісність підготовки фахівця-музиканта, здатного діяти в умовах війни та повоєнні часи для подолання посттравматичних стресових розладів у дітей.

Для застосування етнічно-родинних традицій як ефективного фахового ресурсу, перш за все, важливою є розробки їх мистецько-освітнього змісту що відображає багатство родинної музичної спадщини. Йдеться не лише про засвоєння автентичного фольклорного матеріалу (колискових, обрядових, календарно-обрядових пісень, родинних інструментальних традицій), а й про

усвідомлення їх арт-терапевтичного ефекту. Тобто, студенти мають навчитися інтерпретувати ці види етнічно-родинних традицій не як архаїчні елементи, а як живі механізми відновлення внутрішньої рівноваги та психоемоційної стабільності дітей. По-друге, застосування етнічно-родинних традицій у роботі з дітьми потребує опанування сучасних арт-терапевтичних, цифрових та івент технологій та методик як складових травмоінформованої допомоги через арт-комунікаційну взаємодію. Це передбачає включення до навчального процесу спеціальних модулів, спрямованих на розвиток компетентностей у сфері емпатійного слухання, розпізнавання емоційного стану дитини, застосування музичних практик для зняття психоемоційної напруги. Таким чином, етнічно-родинні традиції стають не просто темою заняття, а засобом педагогічної взаємодії.

Третім важливою компонентою є створення безпечного освітнього середовища, в якому студенти можуть апробувати власні проекти, спрямовані на психоемоційне відновлення школярів. Це можуть бути інтегровані форми роботи: спільні родинні свята, вечорниці, фольклорні вогники, підготовлені студентами у співпраці з дітьми та їхніми батьками. Важливо, щоб у таких заходах була присутня не лише розважальна функція, а й арт-терапевтична, що відтворює емоційний зв'язок з традиціями своєї родини, викликає образ родинного дому багатьох поколінь як місця захисту й любові. Зауважимо, що під час таких заходів студенти мають оволодіти навичками діагностики стану школярів: їхнього емоційного стану, потреби у підтримці, чутливістю до емоційних змін кожної дитини та створенням простір довіри і відкритого спілкування (Ю. Ніколаєвська).

Не менш важливою є і рефлексивна компонента підготовки студентів до зустрічі зі школярами, коли необхідно фіксувати й переосмислювати набутий досвід застосування етнічно-родинних традицій у роботі з дітьми. Це можуть бути щоденники педагогічної й арт-терапевтичної практики, усні рефлексії на семінарах, міжсуб'єктні обговорення з викладачами та товаришами по групі тощо. Рефлексивність формує здатність до самокорекції, етичного осмислення педагогічної дії, а також сприяє внутрішньому зростанню фахівця (Растрігіна, 2023). Таким чином, поєднання діагностичних, освітніх, творчих і рефлексивних практик створює підґрунтя для якісної професійної підготовки вчителя музичного мистецтва до арт-комунікаційного впливу через етнічно-родинні традиції.

На особливу увагу заслуговує методичне забезпечення впровадження етнічно-родинних традицій у музично-педагогічну освіту, зміст якої потребує оновлення на засадах травмоінформованого підходу. Йдеться про створення навчально-методичних комплексів, які включають аудіовізуальні зразки автентичного етнічно-родинного фольклору, інтерпретаційні вправи, адаптовані сценарії традиційних дійств, практику створення власних арт-проектів на основі родинної

пісенності, обрядовості тощо. Такі матеріали мають враховувати вікові й психологічні особливості дітей, що зазнали травматичного досвіду, й сприяти їх безпечному включенню у навчальний процес.

Важливою складовою методичного інструментарію є розроблення педагогічних кейсів та навчальних ситуацій, які моделюють взаємодію з учнями в умовах посттравматичного стресового розладу. Наприклад, використання колискової пісні як вправи на заспокоєння, створення учнями індивідуальних «музичних щоденників», інтеграція елементів родинної обрядовості в сценарії шкільних свят. Подібні форми сприяють формуванню у майбутніх вчителів досвіду арт-комунікаційної взаємодії як ресурсу для відновлення психоемоційного стану та підтримки ментального здоров'я учнівської молоді.

Доцільним є також включення до ОПП освітніх компонентів, орієнтованих на теорію і практику травмоінформованої допомоги через мистецтво, арт-комунікацій в закладах загальної середньої освіти через арт- та музикотерапію, цифрові технології та івенти. Це дозволяє студентам набувати не лише фахово-спрямованих компетенцій, а й опановувати можливості їхнього застосування у контексті етнічно-родинних традицій. А також екстраполювати їх елементи у власний родинний досвід, що є важливим для розвитку емпатії та рефлексії у майбутніх педагогів-музикантів. Як показує практика, найефективнішими в цьому аспекті є наративні методики: складання родинних історій через музику, реконструкція сімейних пісень традицій, обговорення музичних спогадів у мікрогрупах. Таким чином, арт-комунікаційна підготовка, що інтегрує етнічно-родинні традиції у контексті травмоінформованої дії, постає не лише як професійний обов'язок, а як культурна й духовна місія сучасного вчителя музичного мистецтва й розширює межі його професійної діяльності.

Ефективність підготовки до застосування етнічно-родинних традицій як ефективного фахового ресурсу значною мірою залежить й від особистої залученості студентів у арт-комунікаційне мистецьке середовище. Важливим засобом у такому контексті виступають польові етнографічні практики, зокрема фольклорні експедиції, зустрічі з носіями пісень родинних традицій, участь у живих народних дійствах. Саме така діяльність дає змогу не лише зануритись у джерело етнічно-родинних традицій, але й усвідомити їх значення як ресурсу для внутрішньої цілісності та опори в кризових ситуаціях. Як свідчать дані міжнародних проєктів, реалізованих у рамках співпраці між українськими та британськими університетами (Rastrygina, 2024), подібна форма роботи сприяє більш глибокому осмисленню студентами ролі національної культури й родинно-етнічних традицій й в тому числі у подоланні травм війни через арт-комунікаційну взаємодію.

Окрему увагу варто приділити розробленню індикаторів готовності студентів до застосування у майбутній професійній діяльності етнічно-

родинних традицій для подолання травм війни в учнівської молоді. До таких індикаторів можна віднести: здатність до креативної інтерпретації етнічно-родинного матеріалу; рівень емпатійної взаємодії з дитиною; сформованість навичок моделювання арт-комунікативних ситуацій; здатність адаптувати традиційні форми до сучасного освітнього контексту. Ці параметри можуть бути використані під час оцінювання результатів арт-комунікаційної практики та навчальних досягнень студентів у рамках сертифікатних програм з травмоінформованої допомоги через арт-комунікаційну взаємодію, що реалізуються у ЦДУ ім. В. Винниченка для здобувачів бакалаврського та магістерського рівня вищої освіти зі спеціальності “Музичне мистецтво”.

Особливо важливим фаховим ресурсом підготовки студентів-музикантів є здатність до арт-комунікаційної взаємодії на засадах вміння будувати діалог із дитиною на основі довіри, розуміння, визнання і відчуття її внутрішнього досвіду, що відпрацьовується під час практичної тренінгової роботи з шкільною аудиторією. У такому контексті доречним є використання методик ненасильницької комунікації, арт-бесіди, елементів музикотерапевтичного інтерв'ювання, що дозволяють майбутньому вчителю-музиканту виступати не лише в якості транслятора знань, а й бути фасилітатором емоційної стабілізації дитини. Такі засоби особливо затребувані у ситуаціях, коли школярі не можуть вербалізувати свої переживання, але здатні виразити їх через музичну імпровізацію, ритм, інтонацію, обрядову форму.

Інноваційним напрямом у набутті студентами-музикантами фахового ресурсу може стати розробка інтегрованих курсів, які поєднують елементи музичної педагогіки, травмапедагогіки етнопсихології та арт-терапії. Прикладом може бути навчальний курс «Музика роду: арт-комунікаційні аспекти», в якому теоретичний матеріал (історія, функції, жанри родинного фольклору) поєднується з практикою створення івентів, арт-альбомів, сценаріїв інтерактивних подій для дітей, що зазнали постратматичного стресу. Подібні курси слугують майданчиком для творчого пошуку, розвитку індивідуального стилю травмоінформованої допомоги через мистецтво та сприяють розвитку у студентів мотивації до збереження й трансформації традиційної етнічно-родинної культури.

Показово, що використання етнічно-родинних традицій як фахового ресурсу потребує також і становлення стресостійкості самих майбутніх педагогів-музикантів. Тож студенти мають отримувати не лише інструменти впливу на інших, а й набувати здатності до підтримки власної мотивації та емоційного самозбереження у складних та невизначених умовах. З цією метою в освітні компоненти, пов'язані з травмоінформованою допомогою через мистецтво ми включаємо тренінги із застосуванням супервізійних практик, а також створюємо рефлексивні групи, в студенти можуть опрацювати власні переживання та

підготуватись до трамоінформованої допомоги школярам.

Крім того, у розширенні потенціалу підготовки фахівців-музикантів до травмоінформованої допомоги через мистецтво передбачено створення тематичних лабораторій, педагогічних майстерень і творчих студій, у яких студенти розробляють, апробують і впроваджують авторські методики використання родинного фольклору у роботі з дітьми. Ці майданчики функціонують не лише як простір для практичної роботи, а як центр арт-комунікаційної взаємодії зі спільнотами, родинами, культурно-мистецькими осередками, забезпечуючи безперервність між академічною підготовкою і реальними запитами громади.

Таким чином, запропоновані педагогічні можливості набуття у процесі підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва фахового ресурсу щодо застосування етнічно-родинних традицій у травмоінформованій допомозі через арт-комунікаційну взаємодію у роботі з дітьми, що пережили травму війни, передбачають міждисциплінарність, практикоорієнтованість, духовно-культурну рефлексію та емоційну емпатію. А їхня реалізація можлива за умови оновлення освітніх стандартів, підтримки інноваційних підходів з боку керівництва закладів вищої освіти та активного залучення студентів до творчого переосмислення етнічно-родинних традицій у форматі арт-комунікаційної педагогічної дії.

Тож вважаємо, що етнічно-родинні традиції як фаховий ресурс сучасного вчителя вимагає переосмислення ролі травмоінформованого мистецтва у структурі освітнього процесу ЗВО загалом. В умовах війни та у повоєнні часи травмоінформоване мистецтво має функціонувати як повноцінна складова освітньо-професійних програм не лише у підготовці майбутніх вчителів музичного мистецтва, а й підготовці майбутніх вчителів інших педагогічних спеціальностей мистецького профілю. Оскільки саме етнічно-родинні традиції, будучи носієм стабілізуючих сенсів, ритмів і образів, можуть стати основою створення нового накового напрямку: травмоінформованої мистецько-педагогічної освіти.

У контексті представлення педагогічних можливостей застосування етнічно-родинних традицій як фахового ресурсу сучасного фахівця-музиканта, слід акцентувати увагу на важливості міжвузівської співпраці. Залучення викладачів з інших регіонів, партнерських вишів, участь у міжнародних проєктах сприяє обміну досвідом і підвищенню якості підготовки до травмоінформованої допомоги через мистецтво. Наприклад, у рамках співпраці в міжнародних програмах “Мистецтво та комунікації” та “Травмоінформована допомога через мистецтво” було апробовано моделі підготовки, які включають елементи національного фольклору у поєднанні з інноваційними арт-педагогічними методиками (Osborne, 2022; Растригіна 2023). Такі проєкти створюють умови для створення транснаціональної травмапедагогіки пам'яті, в якій етнокультурні й етнічно-родинні традиції в тому числі, розглядаються як чинник відновлення ментального

здоров'я людини у міжнародному гуманітарному вимірі.

Висновки і перспективи подальших розвідок напреду. Таким чином, у процесі досягнення поставленої у статті мети, ми дійшли висновку про те, що проблема застосування етнічно-родинних традицій як фахового ресурсу майбутнього вчителя музичного мистецтва у травмоінформовані допомозі через мистецтво школярам все ще залишається відкритою до наукового пошуку. Це дозволило нам розглянути досліджуваний феномен як такий, що працює за наскрізним принципом й інтегрується в освітній процес на змістовому, методичному та практичному рівнях та розкрити можливості його ефективного використання у мистецько-педагогічній освіті.

Перспективи подальших досліджень вбачаємо у розробленні варіативних навчальних програм, практичних кейсів та освітньо-методичних матеріалів задля подальшого розвитку здатності до травмоінформованої допомоги через мистецтво та формування арт-комунікаційних компетентностей у майбутніх вчителів музичного мистецтва.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Гуменюк Л. Професійна готовність до викладання фольклору як елементу мистецької терапії. *Мистецтво та освіта*. 2023. №4. С. 88–94.
2. Клепар М. Синергетичний підхід в музично-творчій діяльності особистості. *Наукові записки. Серія: Педагогічні науки*. Кропивницький. 2024. Вип. 215. С. 60–64. URL: <https://doi.org/10.36550/2415-7988-2024-1-215-60-64>
3. Клепар М. Національні народно-пісенні традиції в духовному розвитку майбутніх вчителів. *Гірська школа Українських Карпат*. 2021. №24 С. 64–67. URL: <https://scijournals.pnu.edu.ua/index.php/msuc/issue/view/266>
4. Козак О. Етномузикознавча складова в освітньому процесі підготовки вчителя музики. *Педагогічні науки*. 2023. №5. С. 114–120.
5. Коляда І. В. Етнопедагогіка: навч. посіб. Київ: Либідь. 2019. 312 с.
6. Король М. Формування духовного світу майбутнього вчителя музики на основі етнічної музичної традиції. *Мистецька освіта і культура*. 2023. №2. С. 51–58.
7. Лозко Г. Українське народознавство: навч. посіб. Київ: АртЕк, 2020. 432 с.
8. Ніколаєвська Ю. С. Травмоінформоване навчання через мистецтво: теорія і практика. Київ: Освіта України, 2022. 248 с.
9. Растрюгіна А. М. Арт-комунікації в системі підготовки майбутніх вчителів музичного мистецтва. *Матеріали міжнар. наук.-практ. конф. "Мистецтво у кризові періоди: навчання і терапія"*. Львів. 2023. С. 23–27.
10. Растрюгіна А. М. Травмоінформоване мистецтво як духовна екосистема відновлення ментального здоров'я українців. *Матеріали I міжнар. форуму "Основні цілі стратегії сталого розвитку"*. Полтава. 2024. С. 314–317.
11. Растрюгіна А. Підготовка майбутніх педагогів-музикантів до травмоінформованої допомоги через арт-комунікації. *Сучасна освіта в Україні особливості розвитку в умовах воєнного стану та повоєнні перспективи: колективна монографія* [електронне видання]. Дніпро: Середняк. Т. К. С. 73–92.
12. Степаненко Н. М. Родинна пісня у вихованні дитини: традиція і сучасність. Харків: Ранок, 2021. 196 с.

13. Ткаченко С. Родинне музикування як засіб арт-терапевтичного впливу у роботі з дітьми воєнного часу. *Психологія і педагогіка*. 2024. №1. С. 76–82.

14. Abrahams D. Trauma-informed leadership. Access mode: URL: <https://artherapyforce.com.ua/resource/lektsiya-darrena-abrahamsa-trauma-informovaneliderstvo/>

15. Kennedy A. Evaluation and evidence to a fair-informed approach. URL: <https://artherapyforce.com.ua/en/resource/angela-kennedy-s-lecture-on-evaluation-andevidence-for-trauma-informed-approaches/>

16. Osborne N. Music for healing: trauma-informed approaches in arts education. London: Routledge, 2022. 176 p.

17. Osborne, N Music and Trauma Recovery. London: Routledge. 2020

18. Redwood, H. Ethnic Music and Healing: A Psychological Perspective. Oxford University Press. 2021

REFERENCES

1. Humenyuk, L. (2023). Profesiynna hotovnist' do vykladannya fol'kloru yak elementu mystets'koyi terapiyi. [Professional readiness to teach folklore as an element of art therapy]. *Mystetstvo ta osvita*. №4. S. 88–94. [in Ukrainian]
2. Klepar, M. (2024). Synerhetychnyy pidkhid v muzychno-tvorchiy diyal'nosti osobystosti. [Synergistic approach in the musical and creative activity of an individual]. *Naukovi zapysky. Seriya: Pedahohichni nauky. Kropyvnyts'kyy. Vyp. 215. S. 60–64*. URL: <https://doi.org/10.36550/2415-7988-2024-1-215-60-64> [in Ukrainian]
3. Klepar, M. (2021). Natsional'ni narodno-pisenni tradytsiyi v dukhovnomu rozvytku maybutnikh vchyteliv. [National folk song traditions in the spiritual development of future teachers]. *Hirs'ka shkola Ukrayins'kykh Karpat*. №24 S. 64–67. URL: <https://scijournals.pnu.edu.ua/index.php/msuc/issue/view/266> [in Ukrainian]
4. Kozak, O. (2023). Etnomuzykoznavcha skladova v osvith'omu protsesi pidhotovky vchytelya muzyky. [Ethnomusicological component in the educational process of training a music teacher]. *Pedahohichni nauky*. №5. S. 114–120. [in Ukrainian]
5. Kolyada I. V. (2019). Etnopedahohika: navch. posib. [Ethnopedagogy: teaching aids]. Kyiv: Lybid'. 312 s. [in Ukrainian]
6. Korol', M. (2023). Formuvannya dukhovnoho svitu maybutn'oho vchytelya muzyky na osnovi etnichnoyi muzychnoyi tradytsiyi. [Formation of the spiritual world of a future music teacher based on ethnic musical tradition]. *Mystets'ka osvita i kul'tura*. №2. S. 51–58. [in Ukrainian]
7. Lozko, H. (2020). Ukrayins'ke narodoznavstvo: navch. posib. [Ukrainian ethnography: teaching aid]. Kyiv: ArtEk. 432 s. [in Ukrainian]
8. Nikolayevs'ka, YU. (2022). Travmoinformovane navchannya cherez mystetstvo: teoriya praktyka. [Trauma-informed learning through the arts: theory and practice]. Kyiv: Osvita Ukrayiny. 248 s. [in Ukrainian]
9. Rastrygina, A. M. (2023). Art-komunikatsiyi v systemi pidhotovky maybutnikh vchyteliv muzychnoho mystetstva. [Art communication in the system of training future music teachers]. *Materialy mizhnar. nauk.-prakt. konf. "Mystetstvo u kryzovi periody: navchannya i terapiya"*. L'viv. S. 23–27. [in Ukrainian]
10. Rastrygina, A. M. (2024). Travmoinformovane mystetstvo yak dukhovna ekosystema vidnovlennya mental'noho zdorov'ya ukraiyntsiiv. [Trauma-informed art as a spiritual ecosystem for restoring the mental health of Ukrainians]. *Materialy I mizhnar. forumu "Osnovni tsili stratehii staloho rozvytku"*. Poltava. S. 314–317. [in Ukrainian]
11. Rastrygina, A. Pidhotovka maybutnikh pedahohiv-muzykantiv do travmoinformovanoyi dopomohy cherez art-komunikatsiyi. [Preparing future music educators for trauma-informed care through art communication]. *Suchasna osvita v Ukrayini osoblyvosti rozvytku v umovakh voyennoho stanu*

та povoyenni perspektyvy: kolektyvna monohrafiya [elektronne vydannya]. Dnipro: Serednyak. T. K. S. 73–92. [in Ukrainian]

12. Stepanenko, N. M. (2021). Rodynna pisnya u vykhovanni dytny: tradytsiya i suchasnist' Family song in raising a child: tradition and modernity. Kharkiv: Ranok. 196 s. [in Ukrainian]

13. Tkachenko, S. (2024). Rodynne muzykuvannya yak zasib art-terapevtychnoho vplyvu u roboti z dit'my voyennoho chasu. [Family music making as a means of art therapeutic influence in working with wartime children]. Psykholohiya i pedahohika. №1. S. 76–82 [in Ukrainian]

14. Abrahams, D. Trauma-informed leadership. URL: <https://artherapyforce.com.ua/resource/lektsiya-darrena-abrahamsa-travma-informovaneliderstvo/> [in English]

15. Kennedy, A. Evaluation and evidence to a fair-informed approach. URL: <https://artherapyforce.com.ua/en/resource/angela-kennedy-s-lecture-on-evaluation-and-evidence-for-trauma-informed-approaches/> [in English]

16. Osborne, N. (2022). Music for healing: trauma-informed approaches in arts education. London: Routledge. 176 p. [in English]

17. Osborne, N. (2020). Music and Trauma Recovery. London: Routledge.

18. Redwood, H. (2021). Ethnic Music and Healing: A Psychological Perspective. Oxford University Press. [in English]

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ

РАСТРИГІНА Алла – доктор педагогічних наук, професор, професор кафедри мистецької освіти Центральноукраїнського державного університету імені Володимира Винниченка.

Наукові інтереси: травмоінформоване мистецтво; етнокультурна педагогіка; арт-комунікації в мистецькій освіті; диригентсько-хорова педагогіка, теоретичні та

методичні основи професійної мистецької освіти в Україні та за кордоном; педагогіка свободи в контексті реалізації сучасної освітньої парадигми; впровадження інноваційних моделей та технологій у вітчизняну систему професійної мистецької освіти.

КЛЕПАР Марія – доктор педагогічних наук, професор, професор кафедри педагогіки та початкової освіти Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

Наукові інтереси: народна педагогіка, українські традиції та обряди, народознавство, музична педагогіка, виховання засобами народного мистецтва.

INFORMATION ABOUT THE AUTHORS

RASTRYGINA Alla – Doctor of Pedagogical Sciences, Professor, Professor of the Department of Art Education of Volodymyr Vynnychenko Central Ukrainian State University Ukraine.

Scientific interests: Scientific interests: trauma-informed art; ethnocultural pedagogy; art-communications in art education conducting and choral pedagogy, theoretical and methodological foundations of professional art education in Ukraine and abroad; pedagogy of freedom in the context of implementation of the modern educational paradigm; introduction of innovative models and technologies into the domestic system of art professional education.

KLEPAR Maria – Doctor of Pedagogical Sciences, Professor, Professor of the Department of Pedagogy of Primary Education of Vasyl Stefanyk Prykarpattia National University.

Scientific interests: folk pedagogy, Ukrainian traditions and rituals, ethnology, music pedagogy, education through folk art.

Стаття надійшла до редакції 15.05.2025 р.

Стаття прийнята до друку 25.05.2025 р.

УДК 378.14.(043)

DOI: 10.36550/2415-7988-2025-1-219-308-311

ФІЛОНЕНКО Оксана –

доктор педагогічних наук, професор,
професор кафедри педагогіки та спеціальної освіти
Цentrальноукраїнського державного університету
імені Володимира Винниченка
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-4453-9887>
e-mail: oksana.filonenko02@gmail.com

БУТКЕВИЧ Антон –

аспірант спеціальності 011 Освітні, педагогічні науки
Цentrальноукраїнського державного університету
імені Володимира Винниченка
ORCID: <https://orcid.org/0009-0009-4099-6264>
e-mail: anton.butkevych.1999@gmail.com

КОМПОНЕНТИ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНІХ ПЕДАГОГІВ

У статті визначено й охарактеризовано компоненти інформаційної культури майбутніх педагогів.

Встановлено, що поліфункціональна особистісна та професійно значуща якість педагога – інформаційна культура – включає такі взаємопов'язані компоненти, як: когнітивний (передбачає активний, творчий характер мисленнєвої діяльності, розуміння сучасної наукової картини світу, повноту і глибину предметних знань, уміння приймати самостійні рішення в різних ситуаціях, інтерес до інформаційної діяльності з використанням засобів ІКТ), технологічний (передбачає комп'ютерну й інформаційну грамотність, що відповідає сучасному рівню розвитку інформатики та комп'ютерних технологій, структурі та якості інформаційних ресурсів, уміння ефективно використовувати інформаційні джерела різного характеру), інформаційно-комунікативний (передбачає активне використання майбутніми педагогами можливостей комп'ютерних комунікацій для міжособистісної та колективної взаємодії, здатність використовувати електронно-обчислювальні та електронно-інтелектуальні системи), прогностичний (включає свідомий вибір майбутніми педагогами джерел інформації, здатність прогнозувати можливі наслідки інформаційної діяльності, професійну і соціальну адаптацію в інформаційному середовищі, що постійно оновлюється) та ергономічний (включає здатність передбачати можливі негативні наслідки роботи з комп'ютером та вміння ефективно організовувати діяльність із використанням засобів ІКТ).

Формування виокремлених компонентів інформаційної культури педагога в процесі професійної підготовки передбачає наявність спеціального організованого освітнього середовища, певної системи педагогічних умов його функціонування, активної